

staar nu Ministeriet og fremholder ikke stærkt den Modstand, det tidligere har fremholdt mod at ophæve eller tidsbegrænse Loven af 7. August 1914; men det henviser Folketingets Flertal til at fastholde det Standpunkt, som Ministeriet nu ikke saa stærkt fremholder. Derved naas der i Virkeligheden det samme, hvis Folketingets Flertal er Ministeriets Anvisning følgagtigt. Jeg vil henstille til Folketingets Flertal, om det da ikke finder, at det vilde være rigtigere at handle ud fra den Forudsætning, hvorunder Loven i sin Tid blev givet. Denne Forudsætning er jo nævnt saa ofte her, og den er der ingen Grund til at strides om. Naar Folketingets Flertal slutter sig hertil, saa er hele den Strid, som er rejst, borte med det samme. Det er det Krav, vi har fremsat, og naar det bliver imødekommet, er alle Stier jævned, saa kan Ministeriet fortsætte og befinde sig antagelig ganske vel oven paa denne Episode.

Hauge: Jeg har ikke noget at indvende imod, at der her for Folketinget og for Rigsdagen i det hele taget foreligger et Lovforslag om, paa hvilken Maade man skal komme over de sidste Vanskeligheder, som er en Følge af Krigstiden. Jeg har ikke noget imod, at Folketinget faar Lovforslaget til Prøvelse og faar Lejlighed til at udtale sig om, hvorvidt dets Opfattelse falder sammen med den Opfattelse, der er gjort gældende fra Venstres og fra det konservative Folkepartis Side vedrørende Loven af 7. August 1914. Men jeg maa udtale min Forundring over, at de to Partier nu saa stærkt kræver, at Loven af 7. August 1914 skal ophæves og faktisk dermed alle de prisregulerende Bestemmelser, der er truffet i Henhold til denne Lov. Der siges nok, at dette ikke er Hensigten; men det er givet, at Virkningen af, at Loven af 7. August 1914 ophæves, meget hurtigt vil vise sig at være den, at Indseendet med Varepriserne her i Landet forsvinder.

Jeg har forgæves ledt efter en virkelig saglig Begrundelse for, at man vil have Loven af 7. August 1914 ophævet. Jeg har set fremført, navnlig i Pressen, at denne Lovs Tilstedeværelse har været Aarsag til, at Staten har maattet gøre saa stor Gæld, og man har ogsaa her i Tinget gjort Forsøg paa at kæde Kravet om Ophævelse af Loven af 7. August 1914 sammen med Vedtagelsen af Forslaget om Statslaanet. Men jeg har ikke set noget Bevis for, at Paastanden om, at det er Loven af 7. August 1914, der har bevirket de store Statsudgifter, er rigtig.

Tværtimod, det vil ikke være muligt at give noget Bevis for, at Paastanden herom er rigtig. Der vil ikke kunne fremføres noget Eksempel af nævneværdig Betydning paa, at Loven af 7. August 1914 har hidført Udgifter for Statskassen. Jeg har ved forskellige Lejligheder set fremført, at Lovens Haandhævelse har været urimelig, og mange har gjort Forsøg paa at latterliggøre den overordentlige Kommission, som jo i første Linie har administreret i Henhold til Loven af 7. August 1914; men i saa godt som alle de Tilfælde, jeg har set fremført som Anke over Anvendelsen af Loven af 7. August 1914, har jeg kunnet sige, at man har misforstaaet Bestemmelserne, intet Kendskab har haft til de Forhold, der har bevirket, at den overordentlige Kommission har handlet, som den har. Jeg skal fremføre et eneste Eksempel fra de allersidste Dage.

En stor forretningsdrivende her i Hovedstaden, der nylig er kommet for Skade at blive idømt en klækkelig Bøde for Kædehandel, har ved flere Lejligheder forlystet et højtåret Publikum med lange Avisartikler, i hvilke han har smædet den overordentlige Kommission. Hans sidste Artikel — jeg tror, det var den sidste, det var i alt Fald en af de sidste — gik ud paa at bevise, hvor latterligt den overordentlige Kommissions Arbejde var. Han fremførte som Eksempel herpaa, at man havde fastsat en Række Priser paa Klude, der anvendes i Tekstilindustrien; det var jo et Objekt, der var udmærket egnet til at vække Latter hos et kyndigt Publikum. Han viste, søgte i alt Fald meget behændigt at vise i denne sin Artikel, hvor ringe Indsigt den overordentlige Kommission havde i det praktiske Livs Forhold, og hvad det var for Taabeligheder, den gav sig af med. Hvordan er nu Forholdet? Forholdet er dette, at den overordentlige Kommission selvfølgelig ikke af egen Drift, af Lyst til at gribe ind i Erhvervslevet, har fastsat Priser eller givet Regler for Kludehandel. Forholdet er dette, at de, der beskæftiger sig med Kludehandel, og de, der køber Kludene, Tekstilfabrikanterne, har henvendt sig til den overordentlige Kommission og anmodet den om at træde hjælpende til; fordi Parterne ikke i Fællesskab eller hver for sig var i Stand til at ordne Forholdet. Det skete for lang Tid tilbage under en Situation, da vi var i den yderste Nød for Uld her i Landet, da Prisen paa Klædevarer steg hver Dag og som Følge deraf ogsaa Priserne paa Klude, som jo Tekstilfabrikanterne anvender til Klædefabrikation. Den overordentlige Kommission tog Sagen op i Overensstemmelse med